

GÂNDĂCELUL

BANU VLAD

Clasa a V-a B

Primăvara s-a așezat pe Tronul Anotimpurilor. Florile au început să se trezească din somnul lor dulce. Animalele au ieșit afară din bârlogurile lor ca să salute primăvara și să se bucure de ea. Păsările călătoare s-au întors că să se laude că au fost în țările calde și că ele n-au stat în frig. Soarele a redevenit regele pe cer. Mângâierea razei de lumină pe iarba încărcată de rouă îi bucura ochii. Vântul era posomorât, așa că nu avea chef să sufle cu putere. Concluzia e că această zi este perfectă...

Un gândăcel se plimbă printre iarba care alcătuiă o pădure . În mintea să își zicea : “ Cum o fi să zbori, cum o fi să fii pasăre ... eu stau și zăbovesc pe pământ ...”. El se duse la casa unei albinuțe și o întrebă:

-Albinuță, ai putea să mă duci și pe mine în spatele tău , în zbor, ca să văd și...

- Pretentiosule! Dispari până nu chem mini-poliția pentru încălcarea legilor naturii!

Insecta s-a topit în verdele ierbii. Dintr-odată, toți norii s-au adunat ca să formeze o furtună perfectă. Norii au început să-și plângă lacrimile. Acestea au început să lovească pământul cu melancolie. Gândăcelul era purtat de ploaie. În acel moment, el își aminti un proverb creat de bunica sa înțeleapta : “Nu viața luptă pentru noi, ci noi luptăm pentru ea!” . În acel moment, insecta știa ce trebuia să facă: să lupte! Peste trei minute de chin , furtună s-a oprit și gândăcelul a supraviețuit... Soarele și-a câștigat locul pe cer.

Insectă a început să meargă cu pași domoli. Toată viața sa era ca și pierdută. În fața sa i se ivi casa ciocârliei. El bătu la ușă cu speranță :

-Bună, ciocârlie! Ai putea să mă porți pentru o singură dată în spatele tău, în zbor?

-Tu ... să pui mâinele pe mine... eu sunt prea prețioasă ca să pună mâinile pe mine o insectă de rând!

-Dar dacă te rog în genunchi...

-Crezi că o să mă ajute să îmi schimb părerea ... scutește-mă!

Gândăcelul era frânt de vorbele tăioase date de ciocârlie, chiar și dacă și-ar cere scuze, el știe că niște vorbe de iertare nu pot acoperi rănila ... Ciocârlia s-a întors ca să-i zică ceva gândăcelului:

-Uite...

-Vorbele care urmau să mi le spui aveau să înrăutățească situația...

Așa... gândăcelul fugi . Lacrimile i se prelingeau pe obraji . El avea ochii prea inlacrimați, așa că nu mai putea vedea. Insecta se împiedică și stătu întinsă pe solul noroios, aproximativ zece minute . “Ce rost are viața mea ... de a fi batjocorită?”, își zise el în gând. Acesta se ridică ca un luptător ce era. Cu pași mititei, a început să meargă, să meargă și iar să meargă. El știa că aceste coborâșuri îl vor face mai puternic. Picioarele firave înfruntau noroiul care părea că îl disprețuia și că dorea să-l încetinească ca să ajungă la capătul dorinței sale. Lui i se părea că firele de iarbă începeau să-l înconjoare, dar el le ținea piept. În fața sa avea casa vrăbiuței . El trecu pe lângă ea fără să zică nimica , dar vrăbiuța îl întreba :

- Ce s-a întâmplat, domnule gândăcel? De ce ești posomorât?

- Eu îmi doresc să văd cum este să zbori și am fost respins când am cerut ajutorul , ca să fiu dus în spate.

-Vai, ce trist! Imi pare rău că am aripa ruptă si nu te pot ajuta , dar știu pe cineva care o poate face ... Dumnezeu .

- Și cum o poate face ...?

-Roagă-te și vei descoperi!

Insecta începu să se roage . Dintr-odată a început un vânt puternic, care a smuls și firele de iarbă din cale. Gândăcelul a fost ridicat de aer și așa i-a fost îndeplinită dorința . Ciocârlia și albina au murit de ciudă când au văzut ce s-a întâmplat.

Gândăcelul s-a dus la el acasă, I-a mulțumit Atotputernicului pentru minunea făcută.

Pe seară , soarele a părăsit cerul. Păsările au văzut că nu numai ele pot zbura . Primăvara își primi binemeritata sa pauză de opt ore. Animalele i-au mulțumit primăverii pentru această zi perfectă și lui Dumnezeu că au apucat-o.

Peste câteva săptămâni, gândăcelul a ctitorit o biserică, că să-și arate recunoștința!